

ושנית, בורגני — מצוה גם לכתחילה להטביע אותו בכוכן. ואחרי הפצרות רבות, נאותו אחדים מן ה"מעושים" בתור יוצא מן הכלל, לעזור לבורגני המסכן.

* * *

ה. א.

עוד גלוי-דעת נגד "דאר-היום": זה עכשיו אחרי גמרי את שעורי נודע לי מפי אחד המסדרים בדפוס "דאר-היום", כי דקנוצה המסדרת את העתון הזה, החליטה פה אחד לצאת בגלוי-דעת נמרץ נגד "דאר-היום", על העבורת המרוכה שנוספה להם אחרי גלוי-הדעת של הקטנים עם הגדולים" בסדר המודעות והברכות הרבות מצד המסדרות והקהל הרחב.

אכן, מחוץ השכל הרב ומחדרים אימה".

יעז מות

ובאסיפת חתימות — זורחי העדות העניות היותר גדולה לכם: החוק נלדס, והחלש — מוחה וצועק ואל-נא יהיה חלקי בחלשים.

* * *

— הסותר להציל בורגני דפוכע בכצה? שאלה זו נשאלה בכית-מדרשם של המפסיים ונפסקה בשלי לה.

וזה הדבר:

הפרופ. די-האן נסע לפני זמן מה בסביבות אשקלון בלוית שיק אחד ערבי שהוביל אותו, כנראה להראות לו את עשרו. והימים ימי גשם, ושני הנוצעים טבעו בכוכן. לאשרם נמצאו ערבים אחדים שחשו לעוררם ויצילו.

כשהגיעו קרוב לייבנה, טבעו שנית בכוכן והפרופיסור מהר, כמובן, אל פועלי הכביש ובקש מהם עזרה. כשמע הפועלים את דבריו החליטו לקרא לאספה, ואחרי שקלא וטריא ע"א הצעת הפרופיסור במשך חצי שעה, הוחלט הענין ברכ דעות בשלילה, מפני הטעמים האלה:

ראשית, מפני שהם עובדים עבודה הקדש ואסור להם לכפול את זמנם.

וככ"ז היה זמן שהפועה"צ — היה עתון רגון, כלומר את האמת לא רגיר חלילה, אבל לכהפ"ח נהר משקר.

רבותי, פתחו-נא את החלון — טעם אויר נקי נחוק לנו, אויר ארץ-ישראל...

* * *

חבל! שתי חתימות חסרות עוד ברישמת "גלוי-הדעת" של יפגו כדי לעשות את ה"רשע" הנחוק שם בלונדון ובאמריקה... וצר מאד שלא עלה הפעם בידי הד"ר קלוזנר וחבריו להעלות בחכתם את שני הגלויחנים הכי גדולים שבתל-אביב, שהם שקולים כנגד כל דגי-הרקק שמלאו במחילה את גליונות "הארץ". אחד מהם, חתיכה הראויה לחתכה, העיז לענות בפרוש: לא אחתם! כי דברי איחמר בן-אבי, במאמרו נגד אוטישקין צודקים מאד. כן, מדבר ועושה אדם שאינו נזקק לקרדיט ולמלון יו"ו...

והא עקא, שאכסמפלרים" באלה מעשים, מעטים מאד בארצנו, ונער יכתבם, והשני, שלא אבת לחתם, הוא אדם פקח ורואה את הנולד. ברברים פשוטים אמר למנקשי חתימתו: אם כל כחם דוא-רק בגלוי-דעת

הם, שיכלו להרים קול צעקה נגד הריבוי שלהם, אחד העם שלישיא, מפני שהעזי להפסיק את חמיכתם מאודים? בשביל הפאמר הידוע של י. ה. ברנר בהפועה"צ; הם, אשר בשביל מאה פרנק לחדש, בעטו ברכם וקראו אחריו מלא: לא דרכיך — דוכינו! — הם לא יוכלו לתאר להם אף רגע שאמשר גם לבני הארץ — אויך מיר מענשען ו" — שלא זכו אמילו "לדרך על ארמת טרוצקי, להרים קול צעקה גם נגד אוטישקין — בלי פרנסה".

זוהי הפסיכולוגיה היפה של מצניעי לכת" שלנו: אין צועקים למנהיג הקפה האמריקנית: דה. לך-לך! וכל אותם הדברים הנוראים שקבלו מאיחמר בן-אבי, אלא איכ קבלו ממנו חחלה מכת לחי מצלצלת בשביל עשרים וחמש לירות עלובות טאמריקה, ו"הקונטרס" האחרון יוכיח! — "ללא כאב אין צועקים" — ומבשרם יחזו: ככה עושים היסטוריה אצלנו. הפועלים, וכל זה במעטה-צדק, במעיל קדושה וענות, בכת צחוק על השפתים ובכת-חן יפה — צירליך מאנירליך" — ונשם הלאומיות הגדולה, והלב הגדול והגשמה דוחכה והאידיאל דפרוטם?

לא ליאנס בפרו... כן: נגד בטה"ם שלנו ונגד אוטישקין! וכאן רכלב קמור... חכו! עוד יודעו בקהל הרבה דברים יפים...!

אכן נודע הדבר. רק דבר אחד קמן תמוה קצת, שמורי אליאנס בעירנו אינם יודעים כלום מה"סוד הגלויי הזה.

אין מה לדבר — ר' בנימן הוא איש-מלחמה אסתי וכלי זינו עליו: ירטולקה שחורה, זקן מגודל ופה מטלל רברבן. וכל רק שנשאר האחרון ברישמת גלוי-הדעת בעירו. גם ווחא, לחבדיל, זכה להיות האחרון ברישמת בני-המן... "זה לעמט זה עשה האלהים".

* * *

גם הפועל-הצעיר יודע. בלי עין-הרע, למצא את סוד הצעקה של המשפחה נגד הרב הרוססי — הסומן הנצחי: "פרנסה"!

כמובן, עם בריות כאלו אין להתוכח ואין גם להתרעם עליהם. הם, שנחתנכו כל ימיהם על קערת הצבור טאודישה, טאמריקה ומכל מקום; הם, שיסרו להם כוללי מודרני בא"י עם "כמונים" חדישים הממלאים את כל המלונים בלונדון, ביינז ובאמריקה (כשהלקה ראשונה, כמיכין...):

מבעד למסוה *

(שעורים בהסתכלות)

אכן נודע הדבר! ר' בנימן הבקי מאד לא רק בדרך לקניסא, לא גם נהירין לו שבילי כל הארץ — נלה ארת הסור.

שמה רוצים אתם לדעת, למשל, מדוע אסרה "הכנופיא המרעילה" מלחמה על הרב הרוססי ועל כל החיות והיונקים הממלאים את "הארץ", ועל מה דהעתון הצהוב" מחקיים בכלל וכו' וכו' — חסנו לר' בנימן ותשמעו מה בפיו. ורבה קדושי הלזה יודע לספר וללחש באזניכם. כמובן במוד-כמים, דברים יפים מאד: "מה? עוד לא שמעתם? .. הן זהו סוד גלוי עכשיו... החבריה" האזורה הזו ימיש מכורה

(* אסיר תודה יהיה החתום כשה לקוראים אם יכתבו לו עפ"י כחכה המערכת של "דאר היום" על כל מה שקראו או שמעו בעולמנו, חסר שישיש לו סביעיים לקוראים. — ע"ז ב"ה)